

Litwa obchodziła 100-lecie odrodzenia państwowości

Wśród dostojnych gości był również prezydent Polski Andrzej Duda z małżonką Agatą Kornhauser-Dudą **Fot. Marian Paluszkiwicz**

„Państwo litewskie weszło w nowe stulecie! Dziś z głęboką wdzięcznością i dumą wspominamy wszystkich, którzy wydzignęli nasze państwo z zapomnienia i kładli fundamenty współczesności. To

był niezwykle bystry lot ku przyszłości, ku światłu – ku wolnemu światu. Próbowano nas powstrzymać i wyniszczyć. Jednak dziś kontynuujemy pracę pierwszych twórców państwa.

str. 4 >>

Wiatr rozdaje medale

Str. 12

Kontrowersyjne treści w książce dla dzieci

Str. 14-15

Pyszna i zdrowa gorąca czekolada

Str. 19

ISSN 1392-0405

9 771392 040035

KURIER WILEŃSKI

Sobota
Styczeń 2018 17

Imieniny: *Bartłomieja, Benedykta, Faustyna, Flawiana, Franciszka, Gerarda, Jana, Juliana, Konstantego, Łukasza, Michała i Zbigniewa*

TRZY PYTANIA DO...

...Żany Iwanowej, dietologa wileńskiej kliniki prywatnej

1. Czy świeżo zaparzona herbata z cytryną może zaszkodzić?

Herbata w swoim składzie ma aluminium. Jest ono dla nas nieszkodliwe, ponieważ występuje w postaci trudno przyswajalnej. Podczas zaparzania herbaty metal tylko w niewielkich ilościach przechodzi do naparu, pozostała część kumuluje się w fusach. Kiedy do gorącej herbaty w czasie zaparzania dodamy sok z cytryny aluminium tworzy już przyswajalny cytrynian glinu, który może być bardzo szkodliwy dla organizmu. Odkłada się w tkankach, m.in. w mózgu, przypuszcza się, że może przyczyniać się do powstania choroby Alzheimera.

2. Skąd aluminium w herbacie?

Herbata rośnie na glebach bogatych w aluminium, gromadząc je w swoich liściach. Zdolność do gromadzenia tego metalu zależy od gatunku herbaty – jedne przyswajają go łatwiej, inne trudniej.

3. Więc lepiej rezygnować z herbaty z cytryną?

Niekoniecznie. Powinniśmy tylko pamiętać, aby dodawać cytrynę do herbaty bez fusów i dopiero wtedy, kiedy napar wystygnie. W taki sposób też sok z cytryny zachowa swoje właściwości zdrowotne. Witamina C jest wrażliwa na działanie wysokiej temperatury, dlatego dodanie jej do wrzątku spowoduje znaczne straty. Zdrowotne właściwości ma również sam napar z herbaty, która dzięki swoim składnikom pomaga w walce z wirusami i poprawia humor.

Rozmawiała Justyna Giedrojć

Wystawa w Departamencie Mniejszości Narodowych: „Wspólnie tworzyliśmy Litwę”

Wprzeździeń 100. rocznicy odrodzenia niepodległości Litwy w Departamencie Mniejszości Narodowych odbyło się otwarcie wystawy pt. „Wspólnie tworzyliśmy Litwę”. Celem wystawy było przedstawienie mniejszości narodowych jako integralnej części litewskiego społeczeństwa, która wspólnie tworzyła państwo, kulturę oraz walczyła o niepodległość państwa. Wystawa opowiada o 600 latach wspólnej historii. Projekt powstał we współpracy z Wydziałem Historycznym Uniwersytetu Wileńskiego, Centralnym Archiwum Państwowym, Litewską Biblioteką Akademii Nauk oraz Biblioteką Narodową im. Marty-nasa Mažvydasa.

„Ta wystawa, której nazwa mówi sama za siebie, ma nieść światu wiadomość o tym, że Litwa jest bogata. Mieszka tu bowiem wiele mniejszości narodowych, które tworzą nasze pań-

stwo” – powiedziała dyrektorka Departamentu Mniejszości Narodowych, Vida Montvydaitė. Wystawa ma charakter objazdowy. Okazję do zapoznania się z historią Litwy będą mieli mieszkańcy Wisagini, Jaszun, Ejszyszek, Kłajpedy oraz Mariampola. Zostanie też zaprezentowana uczniom wileńskich szkół.

Obecny na otwarciu wystawy sygnatariusz Aktu Niepodległości 11 marca Czesław Okińczycz odnotował, że przed stu laty została podpisana deklaracja, która mimo tego, że zawierała zaledwie 122 słowa, to miała ogromne znaczenie. Treść deklaracji była treścią historyczną. „Musimy być dumni, że nie tylko Litwini podpisali tę deklarację. Wśród sygnatariuszy był i Polak, i Żyd” – wymieniał Okińczycz. Jak dodał, Litwa zawsze była państwem wielokulturowym i wielonarodowym.

Wystawa opowiada o 600 latach wspólnej historii.

zw.lt

Dyrektorka Departamentu Mniejszości Narodowych, Vida Montvydaitė podczas otwarcia wystawy Fot. Joanna Bożerodska, zw.lt

KURIER WILEŃSKI

Ukazuje się od 1 lipca 1953 r.

Birbynių g. 4a, 02121-30 Vilnius,
Lietuvos Respublika,
tel./fax 260 84 44

DZIENNIK NALEŻY
DO EUROPEJSKIEGO
STOWARZYSZENIA GAZET
CODZIENNYCH MNIEJSZOŚCI
NARODOWYCH

POMOC
POLAKOM
NA WSCHODZIE

SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ

Redaktor naczelny: Robert Mickiewicz [tel. 260 84 44, redaktor@kurierwilenski.lt]. **Zastępca red. nac.:** Aleksander Borowik [info@kurierwilenski.lt, tel. 260 84 46] **Sekretarz redakcji:** Lucja Stankevičiūtė [tel. 260 84 47, sekret@kurierwilenski.lt] **Dziennikarze:** Honorata Adamowicz, Justyna Giedrojć, Ilona Lewandowska, Brygita Łapszewicz, Anna Pieszko, Marian Paluszkiewicz — fotoreporter **Współpracownicy:** Helena Gładkowska, Witold Janczys, Jadwiga Podmostko, Alina Sobolewska, Krzysztof Subocz, Julitta Tryk **Dział Promocji:** Andrzej Podworski — prenumerata [tel. 212 30 40, kolport@kurierwilenski.lt], Jolanta Balkiewicz — reklama [tel. 260 84 44, reklama@kurierwilenski.lt]. **Wydawca:** VšĮ „Kurier Wilenski” **Druk:** VšĮ „Vilnijos žodis” **Nakład:** 3000 egz.

Materiałów niezamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzega sobie prawo do skracania i adustacji tekstów. Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada. Opinię Czytelników zawarte w ich listach nie zawsze są zbieżne z opinią redakcji.

Redaktor dyżurny: Anna Pieszko

Projekt współfinansowany w ramach sprawowania opieki
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą

Abp Jędraszewski: usuwanie krzyży to cicha zgoda na panowanie pogan

W krajach Europy zachodniej mamy do czynienia z „oddawaniem dziedzictwa na pohańbienie” – powiedział metropolita krakowski abp Marek Jędraszewski, który przewodniczył liturgii w katedrze wawelskiej.

Jego zdaniem, pozwalanie na usuwanie krzyży z przestrzeni publicznej jest „cichą zgodą na to, żeby poganie zapanowali nad nami”

– W krajach Europy zachodniej (...) mamy do czynienia z tym, o czym mówił prorok Joel: „oddawaniem dziedzictwa na pohańbienie” – podkreślił abp Jędraszewski.

Zaznaczył, że w krajach, które „wciąż mają korzenie chrześcijańskie” dochodzi do niepokojących sytuacji. Wymienia fakt zamykania kościołów i przekształcania ich w bary oraz hotele, co jest „przekreśleniem świętego miejsca”. Nietolerancję wobec symboli religijnych i usuwanie krzyży z przestrzeni publicznej abp Jędraszewski nazwał „cichą zgodą na to, żeby poganie zapanowali nad nami”

– Można zapytać, gdzie są ci, którzy płaczą nad tym, co się dzieje? – mówił.

Kaznodzieja, odwołując się do orędzia papieża Franciszka na tegoroczny Wielki Post, nazwał to zjawisko „stagnacją w miłości”. Wymienił także powody, przez które „miłość w nas może wygasnąć”: chciwość pieniądza, odrzucenie Boga oraz

przemoc wobec „nienarodzonego jeszcze dziecka, chorego starca, gościa będącego przejazdem, cudzoziemca, a także bliźniego, który nie odpowiada naszym oczekiwaniom”

– Człowiek żyjący bez Boga przeżywa wewnątrz przygnębienie i smutek, i nie jest w stanie sam się od tego wyzwolić – zauważył arcybiskup i dodał, że „człowiek często woli to przygnębienie niż otwarcie się na Boże słowo, które niesie wolność oraz przyjęcie Bożych sakramentów w Kościele, które sprawiają, że na nowo możemy poczuć radość Dzieci Bożych”

Odwołując się dalej do papieskiego orędzia arcybiskup Jędraszewski mówi o gorzkiej prawdzie, iż ten „proces odbywa się także w naszych wspólnotach”

– Co zrobić, aby nasze serce nie zastygło jak lód? – pytał zebranych w katedrze arcybiskup i za papieżem Franciszkiem podał rozwiązanie, które tradycja Kościoła ofiarowuje na czas Wielkiego Postu.

Metropolita radzi, by poświęcając czas na modlitwie „w Bogu odnajdywać ostateczną pociechę”; praktykując jałmużnę uwalniać się od chciwości i odkryć, „że drugi człowiek jest moim bratem”; a poszcząc „odbierać siłę naszej przemocy”; tworząc sobie „wielką okazję do wzrastania”

– Nie ma nic wspanialszego dla człowieka niż mieć udział w świętości samego Boga i dlatego pochylmy nasze głowy przed Bogiem, wierzy w Ewangelię i nawracajmy się! – zakończył arcybiskup krakowski. □

Abp Marek Jędraszewski

L24.lt

PULS KURIERA

ZDJĘCIE DNIA

W Tokio rozpoczął się tradycyjny międzynarodowy festiwal orchidei
Fot. EPA-ELTA

KOMENTARZ DNIA

Nowa jakość wizyty Prezydenta

Stulecie niepodległości jest czasem refleksji nad minionym wiekiem, obfitującym w zdarzenia zarówno tragiczne, jak i podniosłe. Jest też okresem radości — tym większej, że Polacy i Litwini mogą świętować jako wolni ludzie, których nie dzieli szlabany i zasięki granicy, a których państwa łączy przyjazne sąsiedztwo. Nie może też nie cieszyć nowa jakość relacji między Polską i Litwą, jaką można zaobserwować podczas wizyty Prezydenta RP Andrzeja Dudy w Wilnie.

Jakość tę widać w sposobie relacjonowania wizyty przez media litewskie — wszystkie portale poświęciły materiały wizycie Prezydenta i jego spotkaniu z Polakami, cytowały wypowiedzi i informowały o programie pobytu. Jest to pierwsza taka wizyta, w taki sposób nagłaśniania. Przyjazdy poprzedników Andrzeja Dudy były zwyczajowo w mediach pomijane lub wspomniane mimochodem, w kategorii ciekawostek i statystyk.

Dojrzałe relacjonowanie przybycia głowy państwa polskiego wynika nie tylko ze wzrostu jakości relacji polsko-litewskich, w których dostrzeżono wagę rozwiązywania problemów w imię wspólnego bezpieczeństwa. Prowadząca podmiotową politykę zagraniczną, rosnąca gospodarczo i mająca konstruktywną wizję dla Europy Środkowej Polska jest też po prostu atrakcyjnym partnerem. Solidny sąsiad — czyż można życzyć czegoś lepszego na setne urodziny?

Rajmund Klonowski

CYTAT DNIA

„Chcemy wreszcie, aby suwerenność, niezależność Ukrainy była zagwarantowana, dlatego też jesteśmy w ciągłym kontakcie z prezydentem Poroszenko i z niemieckiego punktu widzenia mamy też kontakt ze stroną rosyjską” – powiedziała kanclerz Niemiec Angela Merkel.

LICZBA DNIA

25

mld zł przeznaczy rząd Polski na inwestycje na Wybrzeżu do 2030 r.

Litwa obchodziła 100-lecie odrodzenia państwowości

ze str. 1 >>

„Mamy wiele natchnionych stuleciem pomysłów oraz wyraźną świadomość: wszystko zależy od nas” – mówiła prezydent Dalia Grybauskaitė podczas oficjalnych obchodów 100-lecia odzyskania niepodległości przez Litwę.

Na głównych obchodach jubileuszu Litwy, które odbyły się wczoraj, 16 lutego, w południe na wileńskim placu Simonasa Daukantasa, zebrały się liczne tłumy mieszkańców – entuzjastycznie nastawionych, niosących trójkolorowe chorągiewki oraz pozdrawiających siebie nawzajem.

Uroczyste przemówienie prezydent poprowadziła ceremonia podniesienia flag trzech państw bałtyckich. Uroczystość natomiast zwieńczyło bicie dzwonów parafialnych w całym kraju. Dzwony odezwały się o godzinie 12.30 – dokładnie w tym samym czasie przed 100 laty w Wilnie został podpisany Akt Niepodległości Litwy.

Udział w jubileuszowych państwowych uroczystościach wzięli m.in. prezydenci Niemiec, Ukrainy, Łotwy, Estonii, Finlandii, Gruzji, Islandii, przedstawiciele rodów królewskich ze Szwecji i Danii, przywódcy Unii Europejskiej. Wśród dostojnych gości był również prezydent Polski Andrzej Duda z małżonką Agatą Kornhauser-Dudą.

Składając życzenia dla prezydent Dalii Grybauskaitė, prezydent Andrzej Duda podkreślił, że rok 2018 jest szczególnie dla Litwy i Polski:

„Z okazji 100-lecia Odrodzenia Państwowości Republiki Litewskiej pragnę w imieniu własnym oraz Naro-

Na placu Simonasa Daukantasa zebrały się tłumy ludzi, niosących trójkolorowe chorągiewki

du Polskiego złożyć Pani Prezydent i wszystkim obywatelom Litwy serdeczne gratulacje oraz życzenia wszelkiej pomyślności.

Rok 2018 jest szczególnie dla obu naszych narodów i państw. Polska i Litwa świętują stulecie odzyskania swojej niepodległości. Dzieje naszych krajów od wieków przeplatają się w szczególny sposób. Czerpiąc z naszych wielowiekowych doświadczeń, koncentrujemy się na

współczesnych wyzwaniach w naszych relacjach dwustronnych oraz w całej przestrzeni euroatlantyckiej.

Cieszę się, że w roku tak szczególnie dla naszych krajów i społeczeństw mogą brać udział w świętowaniu jubileuszu Odrodzenia Państwowości Litewskiej.

Pani Prezydent, proszę przyjąć życzenia wielu sukcesów i wszelkiej pomyślności. Życzę Pani oraz wszystkim

mieszkańcom Litwy radośnych obchodów tej wyjątkowej rocznicy”

Nieco wcześniej, przed rozpoczęciem uroczystości na placu Simonasa Daukantasa, prezydent Duda spotkał się z przedstawicielami polskiego biznesu w naszym kraju. Spotkanie odbyło się za zamkniętymi drzwiami w stołecznym hotelu Raddisson Blu Royal Astorija Hotel. Natomiast dziś, 17 lutego, prezydent Polski będzie rozmawiał z prezydent Grybauskaitė o sprawach Polaków na Litwie oraz współpracy w UE i NATO.

Po uroczystościach przy Pałacu Prezydenckim odbyła Msza św., którą w katedrze wileńskiej celebrował arcybiskup Gintaras Grušas wraz z kardynałem Audrysem Juozasem Bačkisem. Kolejnym punktem obchodów był uroczysty koncert w Narodowym Teatrze Opery i Baletu z udziałem oficjalnych gości. Natomiast o godz. 17.00 na alei Giedymina zapłonęło 100 ognisk, po czym wilanianie i goście miasta udali się na świąteczny koncert na placu Katedralnym.

Warto zaznaczyć, że jedna z najpiękniejszych imprez z okazji 100-lecia odzyskania niepodległości odbyła się wczoraj na placu Ratuszowym. Polska młodzież z Wilna i Wileńszczyzny oraz młodzież litewska - ogółem aż sto par! - w prezencie dla Litwy zatańczyła wspólnie poloneza i litewski taniec ludowy „Suktinis”. Polonez przy Ratuszu zostanie powtórzony 11 listopada – czyli w dniu, gdy swoją niepodległość będzie świętowała Polska. □

Brygita Łapszewicz
Fot. Marian Paluszkiwicz

Wykonanie poloneza na placu Ratuszowym stało się jedną z najpiękniejszych imprez z okazji 100-lecia odzyskania niepodległości

Pięć minut dla słowa Bożego

Pościć i umartwiać się, po co?

Człowiek doby smartfonu, w przesadnym dbaniu o swe wygodnictwo i urodę, kieruje się zachciankami i niewiele z poszczenia rozumie. Co najwyżej, w razie nadwagi, odmówi sobie jadła. Ale żeby ot tak wyrzec się czegoś dla Królestwa Bożego? Jan Chryzostom pisze o celu i pożytku

ku postu: „*Pościć, boś zgrzeszył. Pościć, abyś nie zgrzeszył. Pościć, byś otrzymał, a otrzymane zachował*”.

Pościć, boś zgrzeszył. Grzech nie tylko Boga obraża, ale zaciąga wobec Niego dług. Mimo wyznania grzechów i odpuszczenia ich na spowiedzi, dług-kara za nie pozostaje. Przez różne pokutne praktyki trzeba ją zmywać. Poszczenie jest właśnie takim środkiem. Nie chodzi tu jedynie o to, że odmawiamy sobie pokarmów i przyjemności, czy w ogóle mniej jadamy. Mamy z mocą modlitwy poskramiać swe słabości. Dobry post uśmierza bowiem gniew Boży, odwraca karę za popełnione grzechy oraz wy-

jednuje Boże przebaczenie – jest więc zadośćuczynieniem.

Prorok Joel mawiał: „*Nawróćcie się do mnie z całego serca waszego, w poście, płaczu i żalu*”.

Król Dawid, zgrzeszywszy ciężko, napisze o sobie: „*Kolana moje zemdlały od postu*”.

Ahab, obraziwszy Boga swym nieposłuszeństwem, pościł i tym sposobem uśmierzył gniew Boży.

Dla bezbożnych mieszkańców Niniwy nie było już szansy na ratunek, a Jonasz przepowiadał zniszczenie miasta. Jednakże oni oblekli się w wory i pościli, a Bóg się ulitował.

Pościć, abyś nie zgrzeszył. Św. Cyprian uczy: „*Post po-*

skramia bunt ciała, zabija wszelkie niepożądane poruszenia”. Wobec uzależnionych alkoholem, tytoniem, erotyzmem, komputerem, muzyką, internetem, jest taki jeden rodzaj złych duchów, *których – rzecz Jezus – nie można inaczej wygnać niż postem i modlitwą*.

Zmysłowość, pycha, chciwość i próżność są polami walki, gdzie trzeba się zmierzyć z chytrym i przebiegłym kusicielem. Zwycięstwa dostąpimy, o ile za przykładem naszego mistrza Jezusa Chrystusa będziemy pościli i się modlili. Wówczas *opuści nas diabeł, a aniołowie do nas przystąpią*.

TAD

Ciekawostki biblijne

Dwa podstawowe imiona zbuntowanego anioła

Perykopa ewangeliczna Pierwszej Niedzieli Wielkiego Postu ukazuje scenę kuszenia Jezusa Chrystusa (Mk 1, 12-15). Stało się to w pustyni (Mk 1, 12). A w roli kusiciela wystąpiła pewna tajemnicza postać, określona imieniem *Szatana* (Mk 1, 13).

Szatan jest właściwie spolsz-

czoną formą hebrajskiego słowa *satan*, które w dosłownym tłumaczeniu znaczy tyle, co *przeciwnik* i *wróg*. Szatan jest więc przede wszystkim tym, kto występuje przeciwko Bogu i Jego porządkowi.

Dobrą ilustrację tego stanowi chociażby poniższy tekst biblijny: „I inny znak się ukazał na niebie: Oto wielki Smok barwy ognia, mający siedem głów i dziesięć rogów – a na głowach jego siedem diademów. I ogon jego zmiata trzecią część gwiazd nieba: i rzucił je na ziemię” (Ap 12, 3-4). Ten fragment ukazuje *Szatana* jako potężnego smoka zmiata-

tającego gwiazdy z nieba. Jest to oczywiście pewna metafora literacka, która w taki sposób ukazuje wrogość danej postaci. Według zamiaru Bożego naturalnym miejscem gwiazd jest sklepienie niebieskie (Rdz 1, 14-18). Szatan jednakże zrzuci je na ziemię. Toteż niszczy Boży porządek we wszechświecie.

Szatan nie jest jednak jedynym wyrażeniem, jakie Biblia używa na określenie tego zbuntowanego anioła. Kolejnym popularnym imieniem danej nadprzyrodzonej osoby jest oczywiście *Diabeł*.

W danym przypadku cho-

dzi również o zapożyczone słowo. Tylko, że tym razem nie z języka hebrajskiego, ale greckiego. A *diabolos* po grecku oznacza tego, który dzieli. Diabeł jest zatem tym, kto wprowadza podziały i rozłamy.

Klasyyczny przykład takiego postępowania stanowi opowiadanie o upadku pierwszych ludzi (Rdz 3, 1-24). Po zerwaniu tzw. *zakazanego owocu* (Rdz 3, 6-7), *homo sapiens* nie tylko utracił przyjaźń z Bogiem (Rdz 3, 22-24), lecz także stał się wrogo usposobiony do drugiego człowieka (Rdz 4, 1-16).

DJD

Quiz biblijny: sprawdź, co zapamiętałeś z niedzielnej Ewangelii

1. Niedziela Wielkiego Postu (Mk 1,12-15)

1. „... wyprowadził Jezusa na pustynię” (1,12).

- A. Duch Święty
- B. Duch
- C. Święty Duch

2. „A przebywał na pustyni czterdzieści dni, kuszony przez ...” (1,13a).

- A. Demona
- B. Diabła
- C. Szatana

3. „i był ze zwierzętami, aniołowie zaś Mu ...” (1,13b).

- A. służyli
- B. usługiwali
- C. towarzyszyli

4. „Gdy Jan został ..., Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą” (1,14).

- A. aresztowany
- B. pojmany
- C. uwięziony

5. „Czas się wypełnił i ... królestwo Boże” (1,15a).

- A. nadeszło
- B. bliskie jest
- C. przyszło

DJD

Liturgia tygodnia (cykl czytań B, rok II)

Wielki Post

Ze wspomnień Tertuliana wiadomo, że w II w. obchodzono dwa dni pokutne dla lepszego przygotowania do Świąt Paschalnych. Był to 40-godzinny post w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę. W III w. Wielki Post trwał już tydzień, a od Soboru w Nicei (325 r.) wprowadzono 40-dniowy czas pokuty. Równocześnie obchody Wielkanocy rozciągnięto na trzy dni (tzw. Triduum Paschalne). Kościołowi przede wszystkim zależało, by jak najlepiej przygotować wiernych do Wielkanocy.

Na Wschodzie Wielki Post obchodzono przez 8 tygodni, ponieważ soboty i niedziele były wolne od postu. W Rzymie natomiast Post rozpoczynał się 6 tygodni przed Wielkanocą. Po odliczeniu niedziel, w które zgodnie ze zwyczajem nigdy nie poszczono, post trwał tylko 36 dni. Dlatego w VII w. dodano brakujące dni i jako początek Wielkiego Postu wyznaczono Środę Popielcową.

Za czasów św. Grzegorza Wielkiego (+604) istniało jeszcze Przedpoście – na trzy tygodnie przed Wielkim Postem Kościół wprowadzał pokutną barwę szat liturgicznych, a z modlitw i śpiewów usuwał radosne Alleluja. W tym czasie obowiązywał post w formie złagodzonej. Przedpoście było wprowadzeniem w nastrój Wielkiego Postu, stąd czas pokuty trwał łącznie 70 dni. Reforma liturgiczna ostatnich lat jednak wniosła Przedpoście.

W niedzielę post nie obowiązywał i dotąd nie obowiązuje,

gdyż każda niedziela jest uroczystością. A jednak, nawet niedzielna liturgia w okresie Wielkiego Postu ma charakter wyciszony i ascetyczny. Przez cały ten okres zabroniony jest udział w zabawach. Organizuje się także rekolekcje, które mają pomóc w dobrym przeżyciu tego czasu. Kolorem szat liturgicznych jest fiolet. Z obrzędów Mszy św. znika uroczysty hymn „Chwała na wysokości Bogu” oraz radosna aklamacja „Alleluja” (zastępuje ją aklamacja „Chwała Tobie, Królu wieków” albo „Chwała Tobie, Słowo Boże”). W kościołach główne ołtarze nie są ozdobiane kwiatami.

Liturgia wielkopostna bardzo ściśle wiąże się z sakramentami wtajemniczenia chrześcijańskiego: chrztem, bierzmowaniem i Eucharystią. Teksty mszalne zwracają uwagę na potrzebę przemiany życia wewnętrznego i oczyszczenia. Przez okres Wielkiego Postu Kościół przygotowuje katechumenów do przyjęcia chrztu i świętowania Nocy Paschalnej, a już ochrzczonych wiernych zachęca do pełnienia pokuty oraz wspomnienia o swoim udziale w wielkiej łasce przyjętego sakramentu. Kierując nasz wzrok ku Zmartwychwstałemu, Kościół zachęca do gorliwej modlitwy i uczynków miłosierdzia, byśmy w końcu mogli osiągnąć pełnię życia dzieci Bożych.

Święto Katedry św. Piotra

Od IV w. obchodzono w Rzymie święto Katedry św. Piotra, wspominając, że Apo-

Niedziela

18 LUTEGO

I Niedziela Wielkiego Postu
kolor fioletowy

Rdz 9, 8–15 • Ps 25, 4bc–5ab. 6–7bc. 8–9 • 1 P 3, 18–22 • † Mk 1, 12–15

Czwartek

22 LUTEGO

Święto katedry św. Piotra
Apostoła
kolor biały

1 P 5, 1–4 • Ps 23, 1–3. 4. 5. 6 • † Mt 16, 13–19

Poniedziałek

19 LUTEGO

Dzień Powszedni
kolor fioletowy

Kpł 19, 1–2. 11–18 • Ps 19, 8. 9. 10. 15 • † Mt 25, 31–46

Piątek

23 LUTEGO

Dzień Powszedni
kolor fioletowy

Ez 18, 21–28 • Ps 130, 1–2. 3–4ab. 4c–6. 7–8 • † Mt 5, 20–26

Wtorek

20 LUTEGO

Dzień Powszedni
kolor fioletowy

Iz 55, 10–11 • Ps 34, 4–5. 6–7. 16–17. 18–19 • † Mt 6, 7–15

Sobota

24 LUTEGO

Dzień Powszedni
kolor fioletowy

Pwt 26, 16–19 • Ps 119, 1–2. 4–5. 7–8 • † Mt 5, 43–48

Środa

21 LUTEGO

Dzień Powszedni
kolor fioletowy

Jon 3, 1–10 • Ps 51, 3–4. 12–13. 18–19 • † Łk 11, 29–32

Papieska intencja POWSZECHNA

Aby ci, którzy sprawują władzę materialną, polityczną lub duchową, nie pozwolili, by rządziła nimi korupcja.

Źródła: www.lk.katalikai.lt; www.brewiarz.pl ks. T. Sinka, Zarys liturgiki, Kraków 1994 **A.A.M.**

stoł był biskupem tego miasta. Święto później rozszerzono na cały Kościół na pamiątkę o tym, że wiara św. Piotra jest skałą, na której Chrystus zbudował swój Kościół oraz iż Stolica Piotrowa jest podstawą jedności całego Kościoła.

Każda katedra biskupa – uroczyste krzesło, na którym zasiada biskup – jest znakiem jego urzędu nauczyciela, arcyka-

płana i pasterza. Tron, na którym niegdyś zasiadał św. Piotr, obecny jest w watykańskiej bazylice, gdzie papież odprawia nabożeństwa i sprawuje liturgię. Ta relikwia jest nieustannym świadectwem, iż biskupi rzymscy mają tę samą władzę nad Kościołem Chrystusa, jaką miał Piotr.

22 lutego Kościół modli się, aby pośród zamętu świata nasza wiara pozostała nienaruszona. □

Dzień dobry! Cieszę się niezmiernie na kolejne z Wami spotkanie!

Chciałabym je rozpocząć od sprawy bardzo ważnej dla nas wszystkich, a mianowicie – **z a u f a n i a**. Dla kogo się należy i czym jest? Oto jakie wypowiedzi usłyszałam od Waszych rówieśników:

- Nikomu nie ufam. Nie zwiierzam się nikomu – ani rodzicom, ani kolegom. Boję się, że mnie wyśmieją
- Przyjacielowi trzeba ufać. Komuś trzeba ufać. Nie da się żyć bez zaufania
- Trzeba być twardym i tak naprawdę można ufać tylko samemu sobie
- Mam kolegę, który miał takie kłopoty jak ja. Jemu mogę opowiedzieć wszystko, mogę mu zaufać
- Niestety, zaufanie się traci i potem je trzeba budować od nowa. Najbardziej się boję utraty zaufania. **Czy tak być powinno?**

Krótki podręcznik zaufania

Zaufanie to wiara w uczciwość i dobre intencje drugiej osoby. Zaufaniem obdarowuje się osobę, której wierzymy, mamy pewność, że dobrze nam doradzi, nie okłamie, że jesteśmy dla niej ważni.

Takiej zaufanej osobie powierzamy tajemnice, swoje smutki, a także radości. Wierzymy, że nas nie skrzywdzi, to właśnie przy niej czujemy się bezpieczni.

Ufamy przyjaciołom, rodzicom, rodzeństwu – czuli ufamy komuś konkretnemu. Ale oprócz tego, komu ufać, trzeba zadać sobie ważne pytanie i odpowiedzieć na nie – czy Wy jesteście osobą, której można ufać?

Pozyskać zaufanie, zaufać – jest trudno, ale odzyskać zawiedzione zaufanie – jest milion razy trudniejsze!

Komu ufać? Najlepiej ludziom sprawdzonym.

Wobec osób dopiero co poznanych (szczególnie przez Internet) należy zachować ostrożność i stosować tak zwaną zasadę ograniczonego zaufania. Szukanie porad wszędzie i byle gdzie, zwierzanie się nie wiadomo komu może doprowadzić do kompletnego zagubienia. Poza tym, kiedy się ma wielu doradców, to tak naprawdę nie ma się żadnego.

Jedno jest pewne – mieć zaufaną osobę to skarb!

WYLICZANKA

Jak przy każdej zabawie, niezbędna jest wyliczanka

Ence, pence, cztery ręce – Idzie sobie smok w sukience.

Elkę, trelkę, kartofelkę – Smok się przebrał za modelkę!

Cukier, lukier, wrona z krukiem – Wiatr smokowi zwiął perukę!

Raz, dwa, trzy! Perukę masz TY!!!

Myszę, że po tak wielu próbach nie będziecie mieli już specjalnych trudności z wypowiedzeniem tych strasznie pokręconych zdań. To już wyższa szkoła – dla najlepszych!

Połamane językowe

• *Przyszedł Herbst z pstrągami, słuchał oszczerstw, z wstrętem patrząc przez szczelinę w strzelnicy.*

• *Trzódka piegzy drzy na wietrze, chrzészczą w zbożu skrzydła chrzaszczy, wrzeszczy w deszczu cietrzew w swetrze drepcząc w kółko pośród gaszczy.*

Zdrowa zagadka

Czytaj wprost, czytaj wstecz, będzie to ta sama rzecz – roślina strączkowa, pożywna i zdrowa.

Zimowe rebusy dla uważnych

